

HLUBOKÝ VÝSTŘIH DO DUŠE

Autor: Nikola Valová

Kdo ho znal, neřekl mu u nás jinak než Luisy Orkán. Měl karamelovou pleť a pocházel z bůhvíjaké francouzské provincie, dost daleko na to, aby byl považován za exotického. Nevím proč, ale co je exotické, zdá se nám okamžitě lepší. Kvalitnější. Povolnější. Víc sexy. Luisy Orkán to věděl. Aby už tak jeho cizinecké rysy nestačily, dokázal stát hodiny před zrcadlem a opakovaným zkoušením vyzorovat, kolik pomády potřebuje, aby jeho vlasy držely tvar po celý den a přesto se nemastily. Používal silné vrstvy opalovacího krému, aby mu slunce nevytáhlo nové vrásky, a kvůli svému bělostnému chrupu zásadně nepil kávu ani černý čaj. Zato si dopřával to nejdražší bílé víno, které zrovna bylo k mání.

Když stál Luisy Orkán před tím zrcadlem, dokonce k sobě i promlouval. Těžko říct, jak sám sebe oslovoval, ale „Lujzy Orkáne“ to zřejmě nebylo. Ta jeho přezdívka vznikla jednoduše, protože se jmenuje Luis a protože si všichni s chichotem šuškali, že je to hotový hurikán. Ať už to mysleli jakkoliv.

Já, přiznám se, jsem byl jednu dobu jeho obdivovatelem. Obdivoval jsem ho za jeho znalosti, za jeho nadhled i životní moudrost. A především za to, jak to ten sotva třicetiletý hoch umí se ženami. Všeho věku. Jakéhokoliv rozpoložení.

Často konverzaci se ženou začal nenápadně. Nejdříve jí dlouhou dobu věnoval pouze pohledy. Dokázal si jí takto nahřívát i celé týdny. Znervózněla. Poznala zájem, nabyla zvědavosti, ale nebyla odrazena. Když pak ženu konečně oslovil, řekl: „Chtěl bych tě poznat blíž. Už od první chvíle jsem věděl, že tě musím poznat.“

Blázen – napadlo mě poprvé. *Takhle musí každou seriózní ženu zákonitě odradit.* Protože která žena by dovolila neznámému mladíkovi, aby ji „poznal blíž“? Později jsem ale pochopil, že tímto krokem Luisy odděluje zrno od plev. Slabé kusy byly vyřazeny, ponechány zůstaly jen silné kobyly.

Když šli na první schůzku, byla *trochu* nejistá a *hodně* odtažitá. Přesto šla, pro jeho klučíčí úsměv a tu lepší exotičnost. Chtěla mu ale hned od začátku dát najevo, že tady mu pšenka nepokvete. Že jeho záměry prokoukla. Myslím, že většina žen si hlavně chtěla užít víno zadarmo a trochu koketérie. Nic víc.

Jenže to ještě netušily, že Luisy Orkán „má v sobě hurikán.“ Ať už to znamenalo cokoliv.

Luisy Orkán měl kromě svého exotického vzhledu ještě jedno velké plus. Studoval filosofii. Doktorát. A jeho filosofování o životě, o podobě lásky, o smyslu čehokoliv působilo jako omamný jed vstříkovaný ženě pod kůži v koňských dávkách. Aniž by si toho dotyčná byla jen náznakem vědoma.

„Píšu teď disertaci na téma pravda. Hrozně zajímavá věc, protože – co je to pravda? Existuje něco takového jako univerzální, obecná pravda?“

Zamyslela se. „Hm. Řekla bych, že každý člověk vnímá pravdu jinak. A jeho pravda je vždy ta jediná.“

„Já bych řekl jen – nevím. Protože cokoliv bych prohlásil, bude to pravda? Mimochodem, máš teď v životě nějaký plán?“

„Jaký plán myslíš?“

„Třeba já se teď snažím naučit jak komunikovat s lidmi. Jak jim vysvětlit svou pravdu, aby se nenaštvali. Například moje přítelkyně – cokoliv jí poradím, je zbytečné. Ona se o tom, že jsem měl pravdu, musí prostě přesvědčit sama...“

Ano. Dřív nebo později došlo v hovoru na jeho přítelkyni. Luisy následně v každé větě opakoval fráze jako: „Já a moje přítelkyně... Jednou jsem se svou přítelkyní... Moje přítelkyně vždycky říká... My plánujeme...“

Jestli tato přítelkyně byla skutečná, nebo smyšlená, netuším. Ale hádám, že měl opravdu stálou partnerku, ačkoliv tato nešťastnice vůbec netušila, jakou roli sehrává. Neboť žena, se kterou byl právě na schůzce, si obvykle v té chvíli pomyslela: *Je zadaný! Tohle není rande! On si se mnou opravdu přišel jen popovídat.* A uvěřila, že největším požítkem a uspokojením je pro toho filosofa průnik do myšlenek druhých.

Ledy byly prolomeny.

Jsem přesvědčen, že v tomto Luisy opravdu nelhal. Zajímalo ho, jaké názory ta bytost naproti němu má. Čistě ze studijního hlediska. Řekl bych, že tím spojoval dvě největší vášně ve svém životě. Měl prostě rád hluboký výstřih do duše.

„S přítelkyní to teď máme složitější. Já totiž nemám rád majetnickou lásku. Když miluješ, musíš člověku umět dát svobodu. Jenže ona když miluje, chce vlastnit.“

„Páni. To je přesný. S bývalým jsme to měli úplně stejně.“

„Je to možný? Překvapuje mě, že máš stejný názor. To mě potěšilo. Pomalu zjišťuju, že toho máme společného víc, než jsem původně odhadoval. Asi ne nadarmo jsem měl od začátku nutkavý pocit tě poznat blíž.“

A ona se začervenala, stydlivě usmála a místo odpovědi usrkla z druhé (či třetí) skleničky bílého vína.

„Pořád hledám někoho, kdo pochopí, že vztah nemůže fungovat na bázi závislosti jednoho na druhém.“

„Souhlasím. I ve vztahu si musíme udržet vlastní individualitu.“

„Nechápu, proč většina lidí tolik lpí na monogamii. Monogamie vede k nuditě a opotřebování a to vede zákonitě ke zničení samotného vztahu. Monogamní lidé si sami sobě podřezávají větev.“

Dívka či žena naproti němu se ocitla na křižovatce. Na sucho polkla a nepomohlo už ani to, že dopila naráz celou skleničku. Pochopila, že si jaksepatří naběhla. Kdyby v tuto chvíli přiznala, že zrovna ona věrnost ve vztahu taky vyžaduje, ztratila by tvář a vysloužila by si od velkého filosofa zařazení do studijní složky „stejná jako ostatní“. A tak se každá uchýlila k té druhé možnosti, tedy že Luisyho jiskrnou teorii potvrdila, stala se z ní zastánkyně volného vztahu a dvířka do jejích tajných zákoutí se pootevřela zase o něco víc.

A Luisy do nich vletěl silou orkánu.